

have saa og saa mange Dages mørk Arrest. Jeg hørte for Resten forleden Dag — om det er rigtigt, ved jeg ikke — at der endnu skulde være nogle tilbage, som ikke havde afsonet deres Straf, og som derfor blev holdt inde endnu. Det Spørgsmaal trænger sig let frem, om det er det indkaldte Mandskab, som er mere demoraliseret i Aar, end det plejer at være, eller om det er Befalingsmændene, der er kommet til at se noget mere skarpt end før, og som er mere tilbøjelige til at straffe i Aar, end de plejer. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det sidste er Tilfældet. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Forsvarsminister, at det fra Overledelsens Side bliver paaset, at der ikke straffes mere eller haardere end nødvendigt. Jeg tror ingenlunde, at man forbedrer det unge Mandskab ved at indføre mange og haarde Straffe; jeg tror, man langt mere forbedrer ved at indføre en mild Tone i Hæren og et godt Forhold mellem Officerer og Mandskab, for det er sikkert, at saa snart den underordnede faar Øjet op herfor, er det gode Midler til at faa ham ind paa en bedre Bane, hvis han har Tilbøjelighed i modsat Retning.

Jeg skal omtale et Par enkelte Tilfælde. Det ene er den saakaldte Rekrutsag fra Aalborg, der har vakt ikke saa lidt Opsigt i Sommer. Der var en hel Deling Rekrutter, der fandt Anledning til at klage over en Sergent, som særlig overfor et Par af Delingens Medlemmer efter hele Delingens Mening havde opført sig paa en aldeles uforvarlig Maade. Delingen blev saa enig om at sende et Par af Mandskabet til Kaptajnen, og jeg maa sige, at jeg har aldrig vidst, at sligt stred imod de militære Regler. Jeg tror ganske sikkert, at hvis der var hændt noget lignende, medens jeg var Soldat, havde vi baaret os ad paa samme Maade, og det er ikke sikkert, det var endt paa den Maade, som det endte i Aalborg. Da disse to Mænd kom til Kaptajnen, forestillede han dem, at de slet ikke kunde gaa frem paa den Maade, de havde tænkt: de skulde tage deres Klage tilbage. Det havde maaske ogsaa været rigtigt, jeg ved det ikke, men eet ved jeg er galt, og det er, at Kaptajnen, da de havde taget Klagen tilbage, alligevel fremmede den, men ikke nok hermed! Han gjorde noget, som i

mine Øjne var endnu værre. De to Soldater havde meddelt, at hele Delingen stod bagved dem; men da Kaptajnen fik Kompagniet samlet, kaldte han Delingen frem Mand for Mand, Fløjmanden først o. s. v., og spurgte hver enkelt — naturligvis i en brøsig Tone —: Har De været med til dette her? Den unge Rekrut, som ikke ved, om han har nogen bag ved sig, eller om han kommer til at staa ene, svarer Nej, og saa gaar det naturligvis paa samme Maade med dem allesammen. Selv om der ikke var hændt andet, har denne Kaptajn her handlet saa aldeles uforvarligt, at det ikke bør og ikke skal gaa upaatalt hen. Men foruden det, at han fik alle disse Kammerater til at frafalde deres Deltagelse, fremmede han altsaa Klagen, og saa blev Resultatet, som alle ved, at de to Soldater, som vist ellers er flinke og pligtopfyldende Folk, blev straffet hver med to Dages mørk Arrest. Denne Dom er appelleret, og jeg takker den højtærede Krigsminister for, at den er blevet det; selv kunde Soldaterne jo ikke appellere den. Om de ved Overkrisretten vil blive frikendt, kan jeg ikke have nogen Mening om; det er godt muligt, at de under de Forhold, hvorunder de her blev stillede, ved den Fremgangsmaade, som Kaptajnen brugte, kan have forløbet sig paa en eller anden Maade og derved have gjort sig skyldige i saadanne Forseelser, maaske navnlig i deres Opførsel, at ikke en Gang Overkrisretten kan frikende dem, jeg ved det som sagt ikke; men vi faar det forhaabentlig om nogle Dage at se.

Et staar imidlertid klart for mig, og det er dette, at er der nogen, der nedbryder Soldatens Lyst til og Agtelse for det militære Liv, er det en saadan Befalingsmand. Det er sagt om Socialdemokraterne i Aalborg, at de arbejder paa at svække Lysten hos det unge Mandskab til at være Soldater og undergraver deres Fædrelandskærlighed — om det er sandt eller usandt, faar staa hen, det er jo ikke det Spørgsmaal, der er for her —, men eet staar for mig som utvivlsomt, og det er, at der endnu aldrig har levet en Socialdemokrat i Aalborg, der har haft Evne til at undergrave Lysten til at være Soldat og Fædrelandskærligheden hos de unge Mænd i den Grad,